

86 a 5.

PUNASYDÄN

ELI

METSIEN KUMMITUS

KERTOMUS POHJOIS-AMERIKAN
YHDYSVALLOISTA

KIRJOITTI

P. B. ST.

SUOMENNOS

HAMINASSA
ALFRED LAGERBOMIN KUSTANNUKSELLA

HAMINA, 1903

KIRJAPAINO- JA SANOMALEHTI-O.-Y. KIRJAPAINO.

Neuvottelu-nuotion ääressä.

Dakota, eräs Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain nuorimpia valtioita, on hedelmällinen vaikka näihin aikoihin sangen harvaan asuttu maa.

Eräänä iltapäivänä loimusi aika nuotio Dakota-intiaanien leirissä vuolaasti virtaavan puron oikealla rannalla. Lähellä olevalle tasangolle kokoontuivat kohta kaikki kylän miehet. Alipäälliköt ja merkittävimmät sotilaat asettuivat ympärään nuotion ympärille ja tuijottivat synkin katsein tuleen. Ei kukaan uskaltanut lausua sanaakaan; ison joukon äänettömyys näkyi ennustavan jotakin salaperäistä.

Äkkiä käänsivät useimmat kasvonsa kohti erästä isoa *Wigwam'ia**), josta jättiläismäinen mies juuri astui ulos. Hänellä oli hartioillaan pedon nahka; joukko ihmisten kuivuneita päannahkoja, tupakkakukkaro, pussillinen kuulia ja ruutia, pitkä puukko ja lyhyt nylky-veitsi olivat kiinnitetyt hänen vyöhönsä. Olallaan kantoi hän oivaa kaksipiippuista pyssyä ja oikeassa kädessään heilutti hän raskasta *tomahawkia* eli tappo-

*) Wigwam = intiaanien telttanmuotoinen maja.

kirvestä. Pitkät kotkansulat, jotka olivat hänen tukassaan, ilmaisivat hänen olevan ylimmäisen päällikön.

Hitain askelin läheni päällikkö sotilasjoukkoansa, astui nuotion ääreen ja istuutui alipäällikköjen viereen.

Eräs nuori sotilas tarjosi hänelle täytetyn piipun ja pani pienen kekäleen koppaan tupakan päälle. Päällikkö vetäisi muutamia savuja ja antoi sitten piipun lähimpänä olevalle punaihoiselle. Tämäkin vetäisi muutaman savun ja ojensi sen sitten naapurilleen, niin että jokainen nuotion ääressä istuva sotilas sai vuoroonsa sitä polttaa.

Nyt nousi päällikkö ylös ja alkoi kaikkien tarkkaavaisesti kuunnellessa puhua: „Dakotan urhoolliset sotilaat!“ sanoi hän, „Musta Kotka on kutsunut teidät neuvottelu-nuotion ääreen kuulakseen teidän, heimomme kokeneimpien miesten mieltä. Pojaltaan Julmalta Korppikotkalta on Musta Kotka saanut kuulla tärkeän uutisen. Salittakoon sentähden Julman Korppikotkan kertoa, mitä hän on havainnut!“

Häikäilemättä suostui intiaanien neuvoskunta siihen, ja Mustan Kotkan viittauksesta astui toisten joukosta aseestettu nuori mies, jolla jo oli voitonmerkkeinä muutamia päänahkoja vyötäreilläään ja jonka koko olemus huokui hurjaa taistelunintoa.

Päällikkö silmäsi mielihyvällä uljasta nuorukaista, joka solakkana kuni honka asettui nuotion ääreen.

„Julma Korppikotka kertokoon, mitä hän on huomannut!“ huudahti vanhin alipäälliköistä.

Muutamat sotilaat yhtyivät tähän kehoittaviin *hugh*-huudoin, mutta päällikön ankara katse sai heidät kohta vaikenemaan.

„Julma Korppikotka harhailee mielellään metsissä metsänriistan ajossa“, sanoi nuorukainen kaikuvalle äänellä. „Eräänä iltana läksi hän metsälle. Ajaen metsänkaurista takaa tuli hän valkoiselle kalliolle, missä Suuren Käärmeen hauta on. Samassa juoksi eläin läpipääsemättömään pensaikkoon. Mutta Julma Korppikotka ei pelkää ohdakkeita ja aikoi sentähden kiiruhtaa metsänkauriin jälkeen. Yht’äkkiä kuului ylhäältä valittava ääni ja samassa näyttäytyi Julmalle Korppikotkalle hirvittävä kummitus, joka oli kaksi kertaa niin iso kuin tavallinen ihminen, se oli aivan valkoinen ja sillä oli pyssy kädessä. Julmalla Korppikotkalla on terävät silmät; hän huomasi sentähden heti kohta sen punaisen sydämen, joka oli kummituksen rinnassa. Vaikka se oli kauhean ja peljättävän näköinen, niin ei Julma Korppikotka säikähtänyt, vaan kohotti pyssyinsä ja tähtäsi salaperäistä olentoa vastaan. Mutta ennenkun hän ehti laukasta, niin lensi pyssy hänen käsistään ja tuo salaperäinen kummitus oli kadonnut. Julman Korppikotkan pyssyä ei enää voinut käyttää, sillä sen perä meni pirstaleiksi; muutoin olisi Julma Korppikotka varmaan ottanut kummituksen kiinni“.

Kun kerskaileva intiaani oli lopettanut pu-

heensa, otti hän esiin tuliluikkunsa ja ojensi sen vanhimmalle alipäällikölle. Tämä tutki sitä ja sanoi hetkisen kuluttua kolealla äänellä: „Julman Korppikotkan pyssyn on kuula, joka on lähtenyt toisesta tuliluikusta, vioittanut. Ja tämä kuula on lähtenyt amerikkalaisten metsien kummituksen, „Punasydämen“ pyssystä“.

Jo päällikön nuoren pojan puhuessa oli sotilaissa voinut huomata suurta levottomuutta, niin että he tuskin taisivat hillitä itseään. Mutta kun alipäällikkö nyt lausui sanan „Punasydän“ kuului moniääninen kauhunhuuto: „Metsien kummitus! Voi punaihoisia sotilaita! *Manitou**) on hyljännyt lapsensa!“

Musta Kotkä katsoi halveksuen sotilaihin ja huudahti: „Ne, jotka noin kirkuvat, eivät ole sotilaita, vaan pelonalaisia ämmiä!“

„Julma Korppikotka nauraa jäniksenkoiville!“ huusi päällikön poika ja rupesti nauraa hohottaamaan.

Kaikki alipäällikötpä nuhtelivat ilakoitsevaa nuorukaista, joka häveten kiiruhti toisten joukkoon.

Mustaa Kotkaa harmitti se, että hänen lemmittyänsä oli julkisesti nuhdeltu, mutta hän ei taitanut kumminkaan asialle mitään, koskapa nuorukaisella ei ollut oikeutta käyttäytyä sillä tavoin heimon vanhinten edessä.

*) *Manitou* = suuri henki = intiaanien palvelema jumaluusolento.

Nuotion ääressä istuvat intianit puhkesivat nyt vilkkaasti keskustelemaan ja päällikkökin otti siihen osaa. Taaempänä yhdessä ryhmässä seivista sotilaista ei yksikään kuullut sanaakaan, mutta Mustan Kotkan kiivaista eleistä päättäen voitiin kumminkin arvata, ett'ei päällikkö ollut samaa mielipidettä kuin Dakotaheimon neuvoskunta.

Vihdoin nousi vanhin nuotion ääressä istuvista alipäälliköistä seisoalleen ja sanoi vakavasti: „Sotilaat puhuivat totta: Manitou on hyljännyt lapsensa. Nyt näyttäytyy Dakotan mailla metsien kummitus „Punasydän“, joka on punaihoisen kansan verivihollinen. Jo monta vuotta sitten alkoi tämä henki pelinsä intiaanien keskuudessa, eivätkä nämät mahda hänelle mitään. Monta, niin, monta monituista sotilasta on hän jo passittanut ikivihreille metsästysmaille, tappaessaan heidät tulilukullaan, joka ei koskaan petä. Naapureimme alueilla on jo löydetty lukuisia ruumiita, joiden rinnassa on merkinä ollut punainen sydän, metsäin kummituksen puumerkki. Tähän saakka on Dakota-intiaanien maa ollut rauhoitettuna tämän kauhistuttavan hengen käynneiltä, ja alipäälliköt toivovat sentähden, ettei „Punasydän“ ole vaativa uhrejaan täältä. He hylkäävät sentähden urhoolisen päällikkönsä Mustan Kotkan neuvon, että tätä henkeä vastaan tehtäisiin hyökkäys, johon heimon urhokkaimmat sotilaat ottaisivat osaa. Dakota-intiaanit ovat pelkäämättömiä miehiä eivätkä suinkaan pelkää vaaroja, mutta metsien

kummitukselle he eivät taida mitään ja heidän verensä vuotaisi turhaan“.

Äänekäs „hugh“-huuto sai ilman värähtelemään ja sotilaitten kasvoista voi nähdä, että he olivat hyvin tyytyväisiä tähän päätökseen.

Ainoastaan päällikkö ja hänen poikansa näyttivät nyrpeiltä.

„Kurjat raukat!“ murisi Musta Kotka. „Kerran olette vielä katuva raukkamaista leväperäisyyttänne!“

„Punasydämen“ ensimmäinen uhri.

Kaksi päivää neuvottelun jälkeen astui nuori sotilas „Haukka“ leiristä ja läksi aarniometsään. Hänen tarkoituksensa oli tappaa jotakin metsäriistaa, josta hänen nuori vaimonsa olisi voinut laittaa päivällisaterian. Varovasti tutki hän samaleen peittämää maata löytääkseen jotakin jälkeä. Mutta kuinka kauvan hän hakikaan ei hän voinut sellaista huomata, ei ainakaan ison ja arvokkaan eläimen jälkiä; siellä täällä näkyi kyllä jälkiä, mutta ne olivat pienten petoeläinten, kuten näätien, kettujen y. m. tekemiä.

Tämä vastoinkäyminen teki hänet alakuloiseksi, sillä ei sinä kylläksi, että hän jäi paistinlihaa vaille, vaan hän oli joutuva naurunkin alaiseksi, sentähden että hän — kuulu metsämies —

oli pakoitettu palaamaan tyhjin toimin leiriin. Senpätähden päätti hän olla kotiin lähtemättä, ennenkun hän oli ampunut metsänkauriin tahi hirven.

Kahta tarkemmin tutki hän nyt maanpintaa ja tutkisteli pensaikat, ehken piili niissä sittenkin saalis. Mutta yhä vaan oli onni hänelle yhtä vastainen. Useita tunteja oli hän jo kulkenut aarniometsää, levähtämättä ja huolimatta siitä, että häntä vaivasi nälkä ja jano — sillä hän oli totunut pitkiin marsseihin ja vaivoja näkemään — ja siten poistui hän yhä kauvemmas leiristään.

Vihdoin tuli hän pienelle avonaiselle paikalle, josta melkoisen korkea ja jyrkkä kiiltävän valkoinen kalkkikerroksinen kallio kohosi. Sen lähellä oli pieni kumpu, jonka huipulla oli maahan isketty keihäs, jossa muutamia päänahkoja riippui.

„Valkoinen kallio — Suuren Käärmeen hautaus!“ sanoi Haukka itsekseen ja katsoi kammoksuen tätä hautauspaikkaa, joka oli omistettu Dakotaintiaanien urhokkaalle päällikölle, joka niin useassa taistelussa oli voiton vienyt ja joka ei koskaan ollut haavoittunut, kunnes vihdoin tapaturma — hän katkaisi kaulansa kerran kun hänen hevosensa kaatui — lopetti hänen päivänsä.

Äkkiä muistui hänen mieleensä se kertomus, jonka intiaanipäällikön poika oli kertonut, ja vaikka hän oli rohkea niin vapisutti häntä nyt kumminkin. Sillä juuri tällä paikallahan oli Julmalle Korppikotkalle näyttäytynyt metsien kummitus, tuo kaikkia punaihoisia vainoova, salaperäinen

henki, joka tappoi äänettömällä laukauksella ja joka merkitsi punaisella sydämellä uhrinsa rinnan. Ajatteles, jospa hän juuri nyt olisikin tässä! Varmaan oli Haukka silloin kuoleman oma, sillä ei kukaan voinut „Punasydäntä“ vastustaa. Mutta kohta hän rohkaisihe.

„Kukapa kumminkin voi tietää, missä „Punasydän“ nyt on! Arvattavastikaan hän ei pysyttelehe kaksi päivää peräkkäin samoilla paikoilla, varsinkaan ei, koska hän varsin hyvin tietää, että intiaanit harvoin käyvät hautausmailla. Ei, sehän ei suinkaan voisi olla eduksi sellaiselle olennotle, joka niin kiihkeästi etsii tilaisuutta tappaakseen niin monta punaihoista kuin suinkin!“

Näin tuumien astui Haukka avonaiselle paikalle. Varmuuden vuoksi otti hän pyssyn olaltaan ja pysyttelihe valmiina ampumaan milloin tahansa. Kohta oli hän „Valkoisen kallion“ juurella ja alkoi sitä kiertää. Samassa oli hänestä, kuin joku puhuisi tuolla ylhäällä. Henkeään pidättäen, painautui hän kalliota vastaan ja kuulosti tarkkaan.

Todellakin — silloin tällöin eroitti hän valittavan äänen, jota hän ei voinut ymmärtää. Uteliaisuus heräsi hänessä ja hän alkoi — ajattelematta äskeistä pelkoaan — kiivetä ylöspäin. Hän teki sen niin varovaisesti, ettei pieninkään kivi ruvennut vierimään. Valittavat, oudot äänet kävivät yhä selvemmiksi. Sangen väsyksissä oli hän päässyt melkein kallion huipulle, kun äänet lakkasivat kuulumasta. Hän piiloutui ulkonevan

lohkareen taakse. Samassa kuuli hän nyyhkystystä, joka hänen mielestään tuli jostakin läheltä ja hän tuli siitä siihen päätökseen, että hän oli saavuttamaisillaan tarkoituksensa.

Jotta häntä ei voisi huomata ryömi hän nyt mahallaan ja hiipi siten yhä ylemmää. Kalliossa huomasi hän nyt pienen aukon, josta salaperäiset valittavat äänet taas kuuluivat.

Piiloutuneena kallionlohkareen taakse kurotti Haukka nyt päättään nähdäkseen vieläkin paremmin. Hetkiseksi oli hänestä kuin jos miehinen valkoiseen pukuun puettu olento olisi näyttäytynyt aukossa; hän ei kumminkaan voinut päästä selville siitä josko se ei ollut pelkkää mielikuvi- tusta vaan. Valittavat äänet taukosivat kuuluma- sta ja nuori intiaani kohottautui hiukkasen. Äkkiä kaatui hän nyt, hänen kasvonsa peittyivät vereen, hänen rintansa korahтели ja ruumis luu- histui kokoon — ja Haukka heitti henkensä.

Hetkisen kuluttua näyttäytyi jotain valkoista aukossa. Äkkiä nousi se pystyyn ja kalliolla sei- soi nyt pitkä, valkoinen olento lyhyt pyssy kä- dessä. Rinnan kohdalla oii hänellä punainen sy- dän. Laahustavin askelin läheni olento ruumista ja silmäsi sitä hetkisen. Sitten lankesi se polvil- leen ja pyyhkäisi toisella kädellään intiaanin rin- taan, jossa nyt näkyi iso, vaalean punainen sydä- men kuva. Taasen noustuaan tarttui olento ruu- miiseen ja laahasi sen kalliolta alas.

Kun se oli ehtinyt metsänaukon rinteeseen, jätti se kuolleen Haukan pensaan juurelle, taittoi

intiaanin puukon kiveen ja pani sen jälleen kuolleen viereen, jonka jälkeen se taasen läksi kalliolle.

Tultuaan sinne huomasi se intiaanin pyssyn, joka oli rauniolla. Muutama isku kallionseinään — ja ase oli käyttämätön. Olento laskeusi vielä kerran alas aukeamalle, laski murskatun pyssyn ruumiin viereen ja kiipesi sitten uudelleen kalliolle, jonka aukon kohdalla se äkkiä pienenemistään pieneni ja hävisi kohta alla olevaan luolaan, josta hetkisen kuluttua kuului omituinen valittava ääni, kuin jos se olisi jostakin soittokoneesta lähtenyt.

Haukan nuori vaimo odotti levottomana miehensä takaisintuloa, hän ei kotiutunut myöhään yölläkään. Kun hän ei seuraavana aamunakaan ollut palannut, läksi vaimo pääliikön luo ja ilmoitti hänelle, ettei Haukka vielä ollut palannut, metsältä. Musta Kotka päätti, että Haukkaa odotettaisiin puolipäivään asti. Mutta kun tätä ei vielä silloinkaan näkynyt eikä kuulunut, lähetti hän viisi sotilasta kadonnutta etsimään. Haukan vaimo pyysi saada seurata heitä, mutta Julma Korppikotka käännutti hänet tylästi takaisin, käskien hänen jäädä kotiin, koskapa sotilaitten ei ollut soveliasta kulkea naisten seurassa.

Hakijat haaraantuivat eri tahoille metsään ja tähystelivät tarkkaavaisina maata siten löytääkseen Haukan jäljet. Vihdoin onnistui Julman Korppikotkan huomata *mokkassiini*-jalkineen tekemät tuoreet jäljet, joita he sitten seurasivat.

Aurinko oli jo mailleen menemäisillään kun etsijät ehtivät metsänaukeamalle valkoisen kallion luona.

Äkkiä huudahti eräs sotilaista: „Haukka!“

Sotilaat katsoivat siihen suuntaan, johon huutava viittasi ja kauhukseen huomasivat he nyt kuolleen toverinsa. Tutkiessaan häntä tarkemmin näkivät he myös, että hänen aseensa olivat särjetyt, että kuula oli lävistänyt hänen päänsä ja että punainen sydän oli maalattu hänen rinnalleen.

„Metsien kummitus on tappanut hänet! Tämä oli ensimmäinen uhri, jonka „Punasydän“ on joukostamme vaatinut. Paetkaamme täältä, ettei kuolo meidätkin saavuttaisi!“

Sentapaisia huudahtuksia päästivät säikähtyneet intiaanit, jotka väliin silmäisivät ruumista, väliin valkoiseen kallioon päin, jota punertava iltarusko kietoi hekkuvaan valoonsa.

Julma Korppikotkakin säikähti alussa kun, hän näki kummituksen ensimmäisen uhrin, mutta pian karaisi he hän ja kehoitti tovereitaan hakemaan „Punasydäntä“ tehdäkseen hänet vaarattomaksi.

„Kuinka voimme me häntä hakea, kun yö jo on tulossa?“ väitti eräs intiaaneista, jota kutsuttiin „Haonkaksi“, osoittaen kädellään laskeutuvaa aurinkoa.

„Viettäköämme yötä metsässä, varhain huomisaamuna voimme sitten tarkoin tutkia seutua“, ehdoitti päällikön poika.

Mutta intiaanit eivät suostuneet tähän, vaan

vaativat, että heidän sallittaisiin heti kohta palata leiriin.

„Voi teitä kurjia raukkoja!“ huudahti Julma Korppikotka vihastuneena, tarttuen tuimasti pitkän puukkonsa päähän.

„Julma Korppikotka on tosin esimiehemme poika“, sanoi Havukka viitaten tovereilleen, että he rauhoittuisivat, „mutta vielä hän ei ole päälikkömme. Me saimme käskyn hakea Haukkaa, emmekä suinkaan käskyä vainota „Punasydäntä“. Julma Korppikotka tietää aivan hyvin, että Havukka ja hänen toverinsa ovat urhoollisia sotilaita eivätkä pelkurimaisia raukkoja; he eivät säikähdä taistelua julmimmankaan vihollisen kanssa, mutta „Metsien kummituksen“ kanssa he eivät kumminkaan antaudu taisteluun, koskapa he siinä aivan turhanpäiten uhraisivat henkensä. Päättihän muutenkin heimomme neuvoskunta, ettei tulisi ahdistaa „Punasydäntä“ ja vanhempia on totteleminen. Jos Julma Korppikotka haluaa tänne jäädä, emme ole häntä siitä pidättävät, mutta me palaamme kotiin“.

Päällikön nuori poika oli jo vihaisesti vastaamaisillaan tähän puheeseen, kun samassa ylhäältä päin kuului pitkäveteinen valittava ääni, ja samassa voitiin laskevan auringon viimeisissä säteissä erottaa jättiläismäinen, valkoinen olento kallion huipulla.

„Punasydän!“ huudahti Julma Korppikotka puoleksi tukahtuneella äänellä ja peräytyi vaistomaisesti muutaman askeleen.

„Metsien kummitus!“ sanoivat hänen toverinsa kauhistuneina. „Pian täältä pois, ennenkun hänen kostonsa meidät tavoittaa!“

„Sinä sen peto!“ huudahti äkisti päällikön poika, „Julma Korppikotka lähettää sinulle terveisensä!“

Samassa paukahti nuoren intiaanin pyssy, mutta kummitus oli paikoillaan. Hetkisen kuluttua kuuluivat taas surulliset ja valittavat äänet ja kummitus katosi näkyvistä.

Kauhistuneet intiaanit tarttuivat nyt kuolleen Haukkaan ja hänen aseisiinsa ja kiiruhtivat juoksujalassa pimeään metsään. Julma Korppikotka seurasi heitä.

Vasta keskiyön aikaan ehtivät he leiriin.

Julman Korppikotkan loppu.

Oli kulunut muutamia päiviä.

Dakota-intiaanien leirissä vallitsi sellainen kauhu, etteivät edes nuo urhoolliset miehetkään uskaltaneet poistua leiristään, ellei heitä ollut ainakin kolme yhdessä.

Tämän kauhun oli metsien kummitus, Punasydän, herättänyt.

Samana päivänä, jolloin Haukan ruumis tuotiin intiaanien kylään, menetti vielä toinenkin intiaani henkensä salaperäisen olennon käden

kautta. Seuraavanakin päivänä löydettiin eri paikoista kylän läheisyydestä kaksi ruumista, joilla oli tuo maalattu punainen sydän.

Kauhea kostaja raivosi kuulumattomalla tavalla punaihoisten keskuudessa.

Kun nuo kaksi ruumista oli löydetty kutsuttiin neuvoskunta uudelleen kokoon ja nuotion ääressä päätettiin, ettei intiaanien tullut yksin lähteä leiristä, päätös, jota tervehdittiin yleisellä mielihyvällä.

Intiaanien päällikkö, Musta Kotka, yritti nytkin saada heimon vanhimmat taivutetuiksi siihen, että sotilaat tekisivät päättäväisen ja yleisen hyökkäyksen tuhotakseen metsien kummituksen, mutta tälläkin kertaa turhaan. Alipäälliköt koettivat todistaa, että heidän olisi mahdotonta saada Punasydän kiinni sekä että punaihoisia olisi kova kosto kohtaava semmoisesta uskaliaasta yrityksestä. Jos joku tahtois hakea Punasydäntä, niin he eivät tosin tahtoneet estää häntä siitä, mutta intiaanien neuvoskunta ei koskaan tulisi antamaan käskyä tuon salaperäisen olennon vainoomisesta.

Musta Kotka pui nyrkkiä, mutta hillitsi kumminkin vihansa. Hän oli hyvin suutuksissaan, että hänen — päällikön itsensä — täytyi mukautua alipäälliköiden tahtoa noudattamaan. Vaikka hän luuli, että Punasydän oli kauhistuttava olento, niin luuli hän kumminkin, että se yhdistetyin voimin voitaisiin masentaa.

Ja minkä maineen hän ei olisi saavuttavakaan, jos kaikissa valtioissa tulisi tunnetuksi, että

Dakota-intiaanien päällikkö oli kukistanut puna-
ihoisten vaarallisimman vihollisen! Mustan Kot-
kan poika himoitsi myös saada kostaa metsien
kummitukselle ja sentähden oli hän vihoissaan
neuvostolle ja herjasi urhoollisia päälliköitä kut-
suen heitä jäniskoiviksi ja vanhoiksi akoiksi.

Seuraavana päivänä löydettiin eräs intiaani
hengetönnä omassa *wigwam*'issaan ja punainen
sydän hänen rinnassaan. Julma Korppikotka päätti
nyt sentähden itse ruveta ajamaan Punasydäntä
takaa. Päätöksensä ilmoitti hän isälleen ja lupasi
heti lähteä valkoiselle kalliolle, jolla tuolla sala-
peräisellä olenolla varmaankin oli piilopaikkansa.

„Julma Korppikotka on urhoollinen nuorukai-
nen, ja Musta Kotka on ylpeä siitä“, sanoi isä poi-
kaansa kiittäen. „Päällikkö ja hänen poikansa
uskaltavat yksin lähteä kummitusta vastaan ja he
tulevat osoittamaan sotilaille, että heillä kummal-
lakin on enemmän uskallusta kuin kaikilla heillä
yhteensä.

Varustettuaan itsensä aseilla ja ampumava-
roilla, läksivät he *wigwam*'istaan ilmoittamatta kel-
lekään mitä he aikoivat tehdä ja menivät met-
sään. Varovaisesti kulkivat he eteenpäin, kuu-
lostuen jokaista ääntä ja aina valmiina hyökkäyk-
seen. Julmalla Korppikotkalla oli pyssy kädes-
sään ja Musta Kotka heilutti *tomahawkiaan*, joka
oli hänen lempiaseensa.

Vihdoin tulivat he metsänaukeamalle valkoi-
sen kallion luona ja Julma Korppikotka näytti

isälleen paikan, jossa he olivat löytäneet hengettömän Haukan.

Musta Kotka kumartui tutkimaan maanpintaa, mutta hänen oli kumminkin vaikea mitään eroittaa, sillä rankkasade edellisenä päivänä oli tykkönään huuhtonut kaikki jäljet pois.

Nuorukainen kosketti silloin hiljaa päällikön olkapäätä ja osoitti valkoista kalliota.

Päällikkö katsoi samaan suuntaan, mutta ei voinut huomata mitään erikoisempaa ja aikoi juuri kysyä pojaltaan, mitä oli tapahtunut, kun surkea voivottelemisen tunki hänen korviinsa.

Hän viittasi nyt salaperäisesti pojalleen, paineutui mahalleen ja hiipi hautakumpua kohden. Saman teki myös poika. Tällä tavoin pääsivät molemmat kummulle huomaamatta enää mitään tavatonta, mutta juuri kun he olivat päässeet perille, kuului taas voivottelemista. Tähysteltyään hetkisen näkivät eteenpäin hiipivät punaihoiset ruohokossa kallion alapuolella valkoihoisen miehen, joka painoi kättänsä verisiä kasvojaan vastaan; vähän matkan päässä hänestä oli hänen pyssynsä.

Julman Korppikotkan kasvoissa kuvastui tavaton verenhimo. Tarttuen nylkyveitseensä hyökäsi hän muutamien pitkin harppauksin haavoitetun kimppuun. Kun valkoihoinen mies kuuli äänen, avasi hän silmänsä ja huomasi kauhistuen aseellisen intiaanin.

Vaikka hän oli hyvin heikko niin koetti hän kumminkin puolustautua. Hän vetäisi ison metsäs-

tyspuukkonsa, joka riippui hänen vyöllään ja hosui sillä niin tuimasti, ettei punaihoinen päässyt hänen kimppuunsa. Raivostuen tästä tempasi Julma Korppikotka pyssynsä olaltaan ja iski sen perällä puukon valkoisen miehen kädestä. Hurjasti hihkaisten tarttui hän taasen nylkyveitseensä ja hyökkäsi haavoitettua vastaan sekä varustautui nylkemään hänen päänahkaansa.

Mielihyvällä katsoi Musta Kotka poikansa toimia eikä hänen mieleensä edes juolahtanutkaan auttaa häntä, sillä hän tiesi hyvin, että hänen poikansa oli pääsevä voitolle.

Mutta samassa näki hän kuinka tämä äkkiä hypähti pystyyn, levitti käsivartensa luotaan ja kaatui oikealle kyljelleen ruohikkoon, johon hän jäi liikkumattomana makaamaan. Pällikkö aikoi kiiruhtaa hänen luoksensa, mutta samassa tuli metsästä jättiläismäinen, valkoiseen puettu olento, jolla rinnassaan oli punainen, sydämentapainen merkki. Kädessään oli sillä lyhyt pyssy.

Kun pällikkö näki tämän salaperäisen kummituksen pudotti hän asunsa.

„Metsien kummitus!“ huudahti hän samassa ja hänet valtasi äkillinen kauhistus niin, että hän läksi pakoon.

Omituinen pitkäveteinen ja valittava ääni kaikui hänen jäljissään.

Kun Musta Kotka oli kadonnut näkyvistä, astui salaperäinen olento Julman Korppikotkan luo, joka jo oli kuollut; ohimossa oli hänellä pieni haava, josta vuoti verta. Haamu mursi hänen

aseensa rikki ja piirsi hänen rintaansa punaisen sydämen. Sitten läheni se valkoihoista miestä, joka tunnottomana makasi ruohokossa ja jonka kasvot olivat niin veren tahraamat, että oli mahdotonta eroittaa hänen kasvonpiirteensä. Nyt se jäi hetkiseksi seisomaan tietämättä mitä oikeastansa oli tehtävä.

Äkkiä muuttui se puolta pienemmäksi, nosti tajuttoman valkoihoisen miehen hartioilleen ja pääsi nojaten lyhyeen pyssyynsä vaivaloisesti kalliolle, jonka jälkeen se katosi mustaan aukkoon.

Kun se taas tuli näkyviin oli se yksin; palasi vielä kerran aukeamalle ja laahasi päällikön kuolleen pojan samalle paikalle, jossa Haukka muutama päivä sitten oli maannut, järjesti rikki murettut aseet hänen viereensä ja tuli takaisin valkealle kalliolle. Huomatessaan valkoihoisen pysyn, tarttui se siihen ja kumartui myöskin otta-
maan tämän hatun, jota tuuli pyöritteli ruohokossa ja katosi piakkoin kallionaukkoon.

Veljekset.

Eräällä Kansasin *farm'*illa*) eli monta vuotta sitten Wigth niminen englantilainen siirtolainen

*) Farm = englantilainen nimitys ameriikkalaiselle maa-kartanolle.

vaimoineen ja kaksine poikineen, nimeltä Edmund ja Rudolf. Molemmat nuorukaiset auttoivat vanhempiansa maanviljelemisessä ja muissa askareissa; mutta seurasivat kaikista mieluummin isäänsä hänen metsästysretkillään, joten heistä kohta tuli erinomaiset tarkka-ampujat.

Edmund, veljeksistä vanhin, oli luonteeltaan levoton ja hänen mielensä paloi päästä seikkailuihin osalliseksi. Nuorempi veli, Rudolf, oli vakavampi ja rakasti enemmän rauhallista ja tyyntä elämää.

Tuo englantilainen perhe, joka jo kauvan aikaa oli asunut eräässä Kansasin autioimmista seuduista, ei tähän saakka ollut nähnyt ainoatakaan punaihoista ja niin vanha Wigth pariskunta kuin myös Rudolf olivat siitä hyvillään, koskapa heidän ei ollenkaan tehnyt mieli tehdä sellaisia tuttavuuksia, joista harvoin on onnellisia seurauksia.

Toinen oli taas Edmundin laita. Hänen ainoa toivomuksensa oli tavata joku punaihoinen, jonka kanssa hän pääsisi taisteluun ja jonka hän siinä voittaisi; tämä hänen toivomuksensa vihdoinkin toteutuikin, mutta sillä oli hyvin surulliset seuraukset.

Kun farmin kaikki asukkaat eräänä yönä nukkuivat sikeintä untaan, kuului kauheata melua läheisyydestä. Uudisasukkaat heräsivät, mutta ennenkun miehet ehtivät tarttua aseisiinsa, hyökkäsi taloon joukko intiaaneja, joista muutamilla oli tulisoihdut mukanaan, eikä kestänyt kauvan ennenkun vanha Wigth ja hänen vaimonsa lävis-

tetyin rinnoin vaipuivat permannolle ja heidän päänahkansa olivat verenhimoisten punaihoisten nylkemät. Edmund jätettiin henkiin, mutta huolimatta hänen hurjasta vastarinnastaan sidottiin hänet käsistä ja jaloista.

Rudolfin onnistui anastaa ladattu kaksipiippuinen pistooli ja sitten huomaamatta paeta ikkunasta. Kun intiaanit olivat laahanneet vangitun Edmundin ulos pellolle, sytyttivät he rakennuksen palamaan ja aikoivat lähteä pois. Mutta silloin huomasivat he Rudolfin, joka aikoi paeta metsään. Heti hyökkäsi joukko intiaaneja häntä vastaan. Nuorukainen laukasi kummankin piipun ja satutti kummallakin laukauksellaan vihollisen, mutta siitä yltyi vaan näiden raivo ja kilpiään, puukkojaan ja kirveitään heiluttaen hyökkäsivät he nyt aseettoman miehen kimppuun.

Varma kuolema silmien edessä teki nyt Rudolf rohkean päätöksen. Ennenkun hän sallisi noitten petojen tappaa ja silpoa itsensä tahtoi hän kernaammin vapaaehtoisesti erota elämästä. Huudahtaen: „Jumalani, sinun käsiisi annan sieluni!“ hyökkäsi hän aimo hyppäyksellä palavaan rakennukseen.

Hämmästyneet intiaanit tuijottivat ääneti loimuaviin liekkeihin, joihin urhokas nuorukainen oli kadonnut; kohta sen jälkeen läksivät he paluumatkalle, laahaten vangittua Edmundia mukanaan ja hävittivät ohi kulkiessaan talon pellot ja vainiot. Tuskin olivat he ehtineet sen tehdä ennenkun koko seutu peittyi synkkään pimeään,

sillä rakennus oli palanut pohjiaan myöten ja nyt juuri luuhistui se kokoon.

Rohkea Rudolf ei kumminkaan hukkunut liekkeihin. Kun hän töytäsi savun ja liekkien täyttämään tupaan, kaatui hän erästä laskuovea vastaan, joka vei lattian alla olevaan kellariin ja joka murtui hänen altaan. Hänen tilansa ei suinkaan sittenkään ollut kadehdittava: hirveä kuumuus tunkeusi alas kellariinkin ja kohta alkoi hengityskin käydä mahdottomaksi, koska hänen piilopaikkansa täyttyi tukehduttavalla savulla. Vihdoin puoleksi tukehtuneena ja voimatta enää toimiaan arvostella, aikoi hän hyökätä ulos takaisin. Samassapa luuhistui rakennuksen runko yhdeksi ainoaksi raunioksi.

Onnellisen sattuman kautta säilyi kellari kumminkin jotakuinkin palkkien pudotessa sen päälle niin että raitista ilmaa kohta alkoi tunkeutua sinne. Vähitellen alkoi Rudolf tointua, vaikka kohta rakennuksen palavista tähteistä lähtevä kuumuus oli hyvin ankara, ja uskalsi vihdoin jättää piilopaikkansa. Onneksi pääsi hän ehein nahoin hirsiläjän läpi, mutta kaatui ulos päästesään aivan voimattomana nurmelle ja meni tainnuksiin.

Kun hän heräsi oli täysi päivä. Rudolf ajatteli nyt miten hänen tuli menetellä. Kun hänellä ei ollut muuta kuin tulen kärventämät vaatteensa, jotka hänellä oli yllä, täytyi hänen pyytää apua muilta. Hän muisti nyt lähistössä asuvan farmarin, joka asui noin päivänmatkan päässä sieltä.

Kun hän oli virkistänyt itseään juomalla vähän vettä purosta, laskeusi hän polvilleen palo-paikalle ja purskahti katkerasti itkemään. Hän rukoili kuolleitten vanhempainsa ja onnettoman veljensä edestä, joka jo myöskin ehkä oli kuollut. Sitten läksi hän matkalle farmarin luo, joka otti hänet ystävällisesti vastaan. Vieraanvaraisen isäntänsä luona viipyi hän muutamia päiviä. Mutta kun samaan aikaan iso joukko siirtolaisia, jotka aikoivat asettua Englannin amerikkalaisille alueille*), matkusti siitä ohi, niin heitti Rudolf jäähyväiset farmarille, joka lahjoitti hänelle aseet ja ampumavaroja ynnä vähän määrän ruokatavaroita, ja liittyi siirtolaisiin, jotka mielihyvällä ottivat uljaan aseellisen nuorukaisen mukaansa.

Matkaa kesti kauvan ja siirtolaisten täytyi sen kestäessä kestää monta vaikeutta. Heidän ei ainoastaan täytynyt suojella itseään raivoavilta luonnonvoimilta, vaan myöskin puolustautua punaihoisia vastaan, jotka hyökkäsivät heidän kimppuunsa, mutta jotka karkoitettiin ja voitettiin.

Kun he olivat ehtineet matkansa perille, asetuivat Rudolf ja eräs siirtolainen, jolla oli tytär, Manitoka-järven rannalle. Täällä harjoittivat he molemmat metsästämistä ja myivät kaatamainsa otusten nahkat hallitukselle. Rudolf meni kohta naimisiin toverinsa tyttären kanssa, jonka kanssa

*) Tästä huomaa lukija, että kertomuksen tapahtumat ovat 18 vuosisadan keskivaiheilta. Suom. muist.

hän eli kolme onnellista vuotta. Silloin eroitti heidät kuolema ja kun hänen appi-isänsä myöskin kohta sen jälkeen kuoli, niin ei Rudolf enää viihtynyt samalla paikalla vaan läksi Dakotaan.

Täällä rakensi hän Miniwaka-järven rannalle itselleen hirsimajan ja eli täällä kuin todellinen metsänkulkija, harjoittaen metsästystä ja muistellen kadonnutta onneaan. Hän joutui moniin seikkailuihin ja oli usein hengenhädässä, mutta Jumala oli tähän asti aina suojellut häntä.

Eräänä päivänä sattui hän tulemaan Suuren Käärmeen hautakummulle. Hänen teki mieli ottaa alas vanhat kuivuneet päänahat ja alkoi kiivetä rinnettä ylöspäin; mutta äkkiä irtautui kivi ja mies parka luiskahti kummun juurelle verinen haava otsassa ja kasvot rikkirevittyinä. Siinä hyökkäsi myös Julma Korppikotka hänen kimppuunsa, josta hän pelastui ainoastaan metsien kummituksen väliintulon kautta. — —.

Rudolf heräsi ja katsoi kummastuneena ympärilleen. Hän oli kallionluolassa, jossa oli puoli-hämärä. Hän tahtoi nousta, mutta vaipui tuskasta ähkien takaisin heinävuoteelleen tuntien mitä kauheinta kipua päässään.

„Missä minä olen ja mitä on minulle tapahtunut?“ sanoi hän heikolla äänellä.

Näitä sanoja seurasi kahinaa toisesta nurkasta, jonka jälkeen miehinen olento, jonka kasvot olivat tuuhean parran peitossa, lähestyi Rudolfia.

„Te olette pudonnut kalliolta ja haavoittu-

nut, mutta olette nyt hyvässä turvassa“, kuului vastaus hyvällä Englannin kielellä.

„Oi Jumalani, teidän olettekin maamiehiäni!“ huudahti Rudolf iloisesti. „Arvattavasti Te, pelastitte minut!“

Äkkiä näytti hän muistavan jotakin.

„Hyvä Jumala, minähän olin vähällä menettää päänahkani! Missä punaihoinen nyt on?“

„Rauhoittukaa ystäväni, teitä ei uhkaa mikään vaara nyt enää“, lohdutti häntä vieras. „Tässä luolassa olette yhtä hyvässä turvassa kuin Lontoon vilkkaimmassa liikekeskustassa“.

„Minä uskon sen ja kiitän Teitä sydämellisesti avustanne“, sanoi Rudolf liikutettuna ojentaen kätensä muukalaiselle, joka sitä ystävän tavoin puristi.

Tuo tuntematon otti nyt eräästä nurkasta esille vesiastian ja pesi pois veret Rudolfin kasvoista, sittenkun tämä ensin oli sammuttanut jannonsa.

Muutamat kirkkaat auringonsäteet valaisivat samassa Rudolfin kasvot.

Tuntematon peräytyi äkisti ja pudotti vesiastian ja huudahti: „Taivas, onko se harhakuvitusta? Sehän on Rudolf!“

„Niin, nimeni on Rudolf“, vastasi nuori metsästäjä hämmästyneenä. „Miten voitte Te tuntea ristimänimeni, ja kuka Te olette?“

„Sanokaa, olkaa hyvä, vanhempienne nimi?“ sanoi kiihkeästi tuntematon mies vastaamatta toisen kysymykseen.

„Isäni nimi oli Wigth. Mies parka menetti äitini kanssa henkensä intiaanien toimeenpanemassa hyökkäyksessä; nuot pedot laahasivat samassa tilaisuudessa veljeni Edmundinkin mukansa eikä hän todennäköisesti enää ole hengissä“.

„Oi ei, Edmund Wigth elää!“ huudahti muukalainen. „Etkö sinä enää tunne minua, veli Rudolf?“

Hän asettui niin, että auringon valo täydelleen valaisi hänen kasvonsa piirteet.

Rudolf katsoi häneen tarkasti ja vaikka hänen kasvonsa olivat tuuhean parran peittämät, tunsu hän kumminkin nuot rakkaat kasvot. Niin, se oli todellakin hänen kaivattu veljensä!

Avosylin ja syvästi liikutettuna huudahti hän: „Edmundini, niin olemmepa vihdoinkin löytäneet toisemme!“

Ja molemmat veljekset, jotka niin pitkään aikaan eivät olleet nähneet toisiansa ja surreet toisensa kuolemaa, syleilivät nyt ja suutelivat toisiaan.

Kun heidän ilonsa oli jonkun verran tyyntynyt, pesi Edmund huolellisesti veljensä haavat ja satoi ne; sitten sytytti hän tulen kahden kiven väliin ja paistoi sillä kaksi kyyhkystä, jotka veljekset hyvällä ruokahalulla söivät. Kun he olivat virkistäneet itsensä raittiilla lähdevedellä, istuutui Edmund Rudolfin viereen ja kertoi pitäen hänen kädestään kiinni, mitä hän oli kokenut.

Kun intiaanit olivat laahanneet hänet leiriinsä niin viskasivat he hänet sidottuna erääseen

*wigwam*iin kiduttaakseen hänet seuraavana päivänä kuoliaaksi. Vangin onnistui kumminkin hangeata nuorat, joilla hänet oli sidottu, rikki ja pääsi onnellisesti teltasta, tukittuaan suun siltä sotilaalta, joka oli siinä vahtina.

Kiireimmän kautta paettuaan leiristä, harhaili hän muutamia päiviä autiossa seudussa elättäen itseään kasveilla, koskapa hänellä ei ollut pyssyä metsänriistaa ampuakseen. Hurjaluontoinen kun oli, päätti hän kumminkin mielessään kostaa intiaaneille.

Päästyään monien vaivaloaisuuksien jälkeen *ihmisten* pariin, pyysi hän eräältä varakkaalta farmarilta pyssyn ja muutamia patruunia ja seurasi sitten Smokyhill-joen juoksua itään, kunnes hän tuli Missouri-valtioon ja vihdoin St Louis nimeeseen kaupunkiin. Täällä onnistui hänen päästä erään liikkeen palvelukseen ja kun hän oli säästänyt hiukan rahoja, yritti hän toteuttaa sen tuuman, jota hän oli mietiskellyt harhaillessaan Arkansas'in tasankomailla. Kaikkea romantillista ihailien päätti hän nyt oikein salaperäisellä tavalla kostaa intiaaneille sen minkä nämät olivat tehneet hänen vanhemmilleen sekä hänen veljelleen Rudolfille. Tätä tarkoitusta varten osti hän itselleen valkoisen, vedenpitävän palttinaisen puvun sekä tukevan sauvan, jota voi pidentää ja sisäkkäin työntämällä lyhentää.

Varustettuaan itsensä oivallisella ilmapyssyllä ja melkoisella määrällä kuulia ynnä muilla kapi-neilla, pani hän kaikkityyni pitkään matkalauk-

kuun ja läksi St. Louisestä. Kun hän tuli Kansasiin takaisin suuntasi hän matkansa intiaanien alueelle. Salaa vetäisi hän kirjaillun puvun, jolle hän oli maalannut punaisen sydämen, yllensä saavan varaan, pitensi tätä ja näyttäytyi tällä tavoin taikauskoisille intiaaneille ja herätti heissä suurta pelkoa.

Ilmapyssyllään, joka ei aikaansaanut mitään paukausta, ampui hän sopivassa tilaisuudessa jonkun intiaanin ja maalasi aina punaisella savella sydämen kuvan uhrinsa rintaan. Suurentaakseen salaperäisen menettelynsä vaikutusta oli hänellä tapana soittaa omituista konetta, josta läksi vaan valittavia ääniä.

Täten kosti hän ja kohta pelkäsivät kaikki punaihoiset hirveästi „metsien kummitusta“, jota he kutsuivat Punasydämeiksi.

Aluksi uskalsi yksi ja toinen intiaani ampua haahmua, mutta onneksi ei hänelle siitä koskaan sattunut vahinkoa. Intiaanit luulivat sentähden, että Pynasydän oli haavoittumaton ja pelkäsivät siitä syystä haahmua yhä vaan enemmän.

Kun Edmund täten harhaili intiaanien alueella haki hän itselleen aina hyviä piilopaikkoja, joista käsin hän läksi salaperäisille retkilleen. Muonavarvoja ei häneltä koskaan puuttunut, metsissä oli niitä yltäkyllin.

Kun Edmund oli lopettanut kertomuksensa kävi Rudolf hyvin mieltivän näköiseksi. Hetkisen kuluttua katsoi hän veljeensä ja sanoi hyvin vakavasti: „Minäkin olen kuullut puhuttavan met-

sien kummituksesta ja minusta oli heti kohta kuin jos se olisikin joku valkoihoinen, joka tahtoi kostaa intiaaneille jotakin heidän tekemää konnantyötä. En minä koskaan olisi kumminkaan voinut uskoa, että tämä kostaja olisi ollut semmoinen sydämeni ystävä kuin veljeni Edmund on“.

Sitten vaikenä hän hetkiseksi, mutta tarttui nyt Edmundin käteen, katsoi häntä suoraan silmiin ja kysyi: „Rakas veli, mitä sinä nyt aiot tehdä kun olet löytänyt minut?“

„Mitäs muuta kuin että jatkan aloitettua työtäni!“ huudahti Edmund intohimoisesti. „Noille punaihoisille pedoille tapahtuu vaan oikeus kun he lopetetaan sukupuuttoon. Vanhempani olivat enemmän arvoiset kuin sata tuollaista raakalaista enkä minä lähimainkaan ole vienyt henkeä niin monelta! Sentähden aion edelleenkin olla „Metisien kummituksena;“ ja sinä, Rudolf, voisit olla minulle työssäni avullisena“.

„Siihen en minä rupea, rakas veljeni“, sanoi Rudolf päättäväisesti. „Minä rakastan sinua niin että mielelläni uhraisin henkenikin edestäsi, mutta murhamieheksi en sittenkään antaudu“.

„Kertoessasi taisteluistasi intiaanien kanssa olet kumminkin sanonut, että olet tappanut useita punaihoisia!“ huudahti Edmund, johon hänen veljensä sanat olivat tehneet ikävän vaikutuksen.

„Totta kyllä — mutta ainoastaan henkeni puolustukseksi. Henkeni oli vaarassa ja sentähden puolustauduin minä. Sinä taas, veljeni — älä nyt suutu minuun — olet joutunut väärälle

uralle, sillä sinä tapat eroitusta tekemättä. Intiaanit ovat tosin ilkeitä ihmisiä, joilla on raa'at tavat ja he vihaavat valkoihoisia, mutta he ovat kumminkin lähimmäisiämme eivätkä suinkaan olisi niin verenhimoisia, elleivät eurooppalaiset siirtolaiset olisi heitä niin sortaneet. Vanhempaini kuolema katkeroittaa myöskin minua sanomattomasti, enkä tiedä mitä tekisinkään saadakseni heidät eloon takaisin, mutta kosta heitä — sitä en taida. Jospa minulla olisikin mahti tappaa tuhansia punaihoisia heidän tähdensä — en suinkaan minä sen kautta voisi herättää vanhempani henkiin? Älä myös unhoita, rakas veli, että kosto on Jumalan!“

Edmund painoi päänsä alas ja muuttui miettiväksi. Vihdoin sanoi hän: „Tahdon tarkoin punnita sanojasi ja huomenaamuna ilmaista sinulle päätökseni“.

Loppu.

Kaksi valkoihoista miestä on matkalla aarniometsässä. Toinen, jonka kasvoja tuuhea parta peittää, kantaa vasemmassa kädessään pitkää matkalaukkua ja on heittänyt lyhyen aseensa — ilmapyssyn — oikealle olalleen. Hänen matkatoverinsa on nuorempi ja hänellä on kalpeat kasvot, joissa monin paikoin on mustelmia. Hänen

otsassaan punoittaa vasta umpeenmennyt arpi. Hänelläkin on aseet, nimittäin kivääri — ja kuten vanhemmallakin — pitkä puukko vyöllä.

Me tunnemme heidät. — He ovat veljekset Edmund ja Rudolf Wigth.

Edmund oli päättänyt olla sen enempää ahdistamatta punaihoisia ja asettua asumaan veljensä majaan Miniwaka-järven rannalle, josta he sitten yhdessä retkeilisivät metsälle. Niinpian kun Rudolf oll jotakuinkin voimistunut olivat veljekset lähteneet luolasta „Valkoisella kalliolla“.

Ensimmäinen päivä kului vastuksitta. Etsittyään itselleen tiheässä pensaikossa mukavan lepo-paikan ja syötyään viimeisen lihakimpaleen, joka heillä vielä oli, panivat he maata. Varhain seuraavana aamuna läksivät he taas eteenpäin.

Nälkäisinä kokivat he päästä ampumamatkan päähän jostakin metsänriistasta. Silloin huomasivat he metsänkauriin, jonka Rudolf ampui ja he lähenevät kuollutta eläintä, joka oli tarjoova heille hyvänmakuisen paistin. Mutta samassa kuului hirveä kiljunta ja noin kymmenkunta intiaania hyökkäsi veljeksiä vastaan.

„Älä ammu, Rudolf!“ huusi Edmund. „Siten me hyödyttämättä itseämme vaan yhä enemmän ärsyttäisimme heitä. Paetkaamme kernaammin!“

Rudolf totteli, kääntyi ympäri ja juoksi veljensä seuraamana tiheään, melkein läpipääsemättömään pensaikkoon. Välittämättä siitä, että terävät piikit ja oksat repivät heidän vaatteensa ja ihonsa, juoksivat he yhä edemmä pen-

saikkoon. Intiaanit seurasivat kiljuen heidän jäljissään.

Valkoihoisten miesten asema oli sangen vaarallinen, koskapa pensaitten oksat olivat niin tiheässä, että veljekset vaan hitaasti ja kirveen avulla voivat raivata tietä itselleen; takaisin he eivät myöshään voineet kääntyä, elleivät tahtoneet joutua punaihoisten kynsiin. Painautuen maata vastaan kuulostivat he tykyttävin sydämin intiaanien kauheita huutoja ja kirkunaa.

Äkkiä puhkesi Edmund sanomaan: „Veljeni, minä tiedän keinon, joka varmaan pelastaa meidät! Avaa joutuiseaan matkalaukkuni!“

Rudolf ei heti käsittänyt tarkoitusta, mutta totteli kumminkin. Vasta kun hänen veljensä kiireesti otti esille sauvan ja valkoisen puvun, ymmärsi hän sen.

Edmund vetäisi maalatun puvun yli sauvan, jonka hän kiinnitti vyöhönsä, sitten pisti hän kätensä kahteen puvun alareunassa olevaan reikään ja tarttuen soittokoneeseen ja pyssyynsä kulki hän eteenpäin seuraten intiaanien liikkeitä puvussa olevien silmäreikien kautta. Sukkelaan työnsi hän nyt sauvaa ylemmä — ja samassa näkyi pensaikosta korkeakasvuinen, valkea haamu, joka valittavia ääniä päästäen reippaasti lähenei punaihoisia.

Tuskin uskaltaen hengittää, seurasi Rudolf uhkarohkean miehen liikkeitä, valmiina heti paikalla ampumaan, jos vaara uhkasi.

Hänen apuaan ei kumminkaan tarvittu.

Valittavat äänet olivat herättäneet intiaanien huomion ja pian huomasivat he salaperäisen olennon; kun he sitten havaitsivat punaisen sydämen hänen rinnassaan huusivat he: „Metsien kummitus!“ ja juoksivat päistikkaa pakoon.

Yksi ainoa jäi seisomaan: Musta Kotka, Dakotaintiaanien päällikkö. Kun hän näki Punasydämen muisti hän lemmittynsä, Julman Korppikotkan ja julma kostonhalu heräsi hänessä.

„En pelkää sinua, sinä sen peto!“ huusi hän uhkaavasti. „Muutama silmänräpäys vaan — ja Musta Kotka on laahaava sinut leiriinsä ja antava sinut leluksi lapsille“.

Hän heilutti tomahawkiaan; raskas ase lensi kiivaasti hänen kädestään ja — hyvin tähdätty kuin se oli — olisi se varmaan sattunut Edmundiin. Mutta tämä, joka seurasi intiaanin pienimpiä liikkeitä hypähti, tappokirveen ilmassa singahtaessa nopeasti syrjään. Kirves tarttui puuhun aivan lähelle Rudolfia. Silloin kohotti Edmund pyssynsä ja seuraavana silmänräpäyksenä kaatui Musta Kotka hengettömänä maahan. Oiva ampuja kiiruhti hänen luokseen, piirsi punaisen sydämen hänen rintaansa, mursi hänen pyssynsä rikki ja palasi Rudolfin luo.

„Tämä on, kuten toivon, metsien kummituksen viimeinen uhri!“ sanoi hän, riisuessaan kummituspuvun päältään. „Punasydän ei enää ole olemassa, mutta on kumminkin elävä intiaanien muistossa“.

Edmund ei erehtynyt. Hänen ei enää tar-

vinnut pukeutua kirjailtuun peikkopukuunsa, sillä koko jäljellä olevalla matkallaan eivät he tavanneet ainoatakaan intiaania.

He pääsivät onnellisesti Miniwaka-järvelle ja asettuivat asumaan Rudolfin hirsimajaan. Täällä viettivät he onnellista elämää, harjoittivat metsästystä ja elivät sovussa ja rauhassa intiaanien kanssa, jotka pitivät uljaista metsästäjistä eivätkä suinkaan aavistaneet, että vanhempi heistä kerran oli ollut heidän niin pelkäämä, salaperäinen „*Punasydän*“.

